

อนุสัญญาการโอนสิทธิเรียกร้องทางการเงินในทางการค้าระหว่างประเทศ เป็นพัฒนาการของกฎหมายการค้าระหว่างประเทศที่จัดทำขึ้นโดยสหประชาชาติ ได้กำหนดขอบเขตสิทธิเรียกร้องไว้อย่างกว้างขวาง โดยใช้บังคับกับเรื่องธุรกิจระหว่างประเทศ ซึ่งครอบคลุมสิทธิเรียกร้องประเภทต่าง ๆ ทั้งที่เป็นสิทธิเรียกร้องทางการค้า และสิทธิเรียกร้องที่ไม่ใช่ทางการค้า รวมทั้งสิทธิเรียกร้องบริการระหว่างธุรกิจ อาทิ สัญญาแฟลคเตอริง สัญญาฟอร์พิตติง สิทธิเรียกร้องที่ได้จากผู้บริโภค (Consumer Receivables) สิทธิเรียกร้องที่เกิดจากสัญญาของรัฐ หรือองค์กรของรัฐ นอกจากนี้ ยังครอบคลุมธุรกรรมต่าง ๆ รวมทั้ง เทคนิคการเงินใหม่ ๆ เช่น การแปลงสินทรัพย์ให้เป็นหลักทรัพย์ (Securitization) โพรเจกต์ไฟแนนซ์ ฯลฯ ซึ่งหากประเทศไทยต้องการจะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ ฉบับนี้ จะต้องพิจารณากฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง หลักกฎหมายในเรื่อง “การโอนสิทธิเรียกร้อง” ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (มาตรา 303 ถึงมาตรา 313) การโอนสิทธิเรียกร้องเป็นวิธีการชำระหนี้ด้วยวิธีหนึ่งเท่านั้น โดยมีได้มุ่งเน้นการโอนสิทธิเรียกร้องเพื่อประโยชน์ในการหาแหล่งเงินทุน เนื่องจากการโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาต่าง ๆ เหล่านี้มีลักษณะพิเศษหลายประการ ซึ่งไม่เหมาะสมที่จะนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ว่าด้วยเรื่อง “การโอนสิทธิเรียกร้อง” มาปรับใช้ ประกอบกับมีหลักกฎหมายบางประเด็น ในอนุสัญญาฯ ที่กำหนดนอกเหนือไปจากหลักกฎหมาย (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์) เช่น หลักการคุ้มครองลูกหนี้ การโอนสิทธิเรียกร้องในอนาคต การโอนสิทธิเรียกร้องต่างราย สัญญาจำกัดการโอน ฯลฯ ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นการศึกษา พิจารณาสารัตถะของอนุสัญญาฯ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายภายในของประเทศไทย ที่มีอยู่ โดยมุ่งศึกษาถึงบทบัญญัติว่าด้วย “เรื่องการโอนสิทธิเรียกร้อง” ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่นำมาปรับใช้กับลักษณะของอนุสัญญาฯ เพื่อศึกษาพิจารณาถึงผลกระทบทางกฎหมายในจุดที่มีความแตกต่างและจุดที่ยังไม่สอดคล้องกับกฎหมายไทย ดังนั้นเพื่อปรับปรุงข้อเสนอในการแก้ไขกฎหมายภายในประเทศให้รองรับต่อการเตรียมพร้อมเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาต่อไปข้างหน้า โดยเฉพาะการนำหลักการของอนุสัญญาฯ ที่เป็นประโยชน์ เช่น การให้ความคุ้มครองลูกหนี้อย่างเพียงพอ วิธีการบอกกล่าวการโอน และข้อจำกัดการโอน เป็นต้น ประยุกต์ใช้กับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือ ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจแฟ็กเตอร์ริง พ.ศ. ... เนื่องจากต่างก็มีวัตถุประสงค์ร่วมกันในการขจัดอุปสรรคทางด้านกฎหมายเพื่อส่งเสริมให้มีการเข้าถึงแหล่งเงินทุนหมุนเวียนของผู้ประกอบการให้มีมากและคล่องตัวขึ้นและจะช่วยเสริมสร้างความสามารถการแข่งขันของผู้ประกอบการ โดยเฉพาะบรรดาผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ภายในประเทศให้สามารถแข่งขันได้ดีขึ้นเพื่อให้กฎหมายมีความสมบูรณ์ขึ้นอันจะช่วยให้ออกกฎหมายได้รับการยอมรับมากขึ้น หรืออาจจะนำสาระสำคัญของอนุสัญญาฯ มาเป็นต้นแบบในการออกกฎหมายเฉพาะ เพื่อให้ครอบคลุมทุกด้าน

Conventions on the Assignment of the Receivables in International trade contains very broad definitions of claims in international business transactions. Such claims cover various types of rights to claims, including the rights to claims for both in trade and non-trade sectors, as well as the rights to claims regarding inter-business services. They also cover various transactions, including innovative financial techniques, such as securitization and project financing. If Thailand desires to be a party to this convention, it should be noted that our existing principles, the transfer of the rights to claims in the Civil and Commercial Code (Sections 303 to 313), are merely a means of debt settlement. It should be noted that this settlement not focus on the transfer of the rights to claims as a means of seeking capital funding. This renders it

being unsuitable to be usable or adaptable when it comes to international disputes regarding specific business cases. In addition, some legal issues in the Conventions are not in line with our domestic law (the Civil and Commercial Code), for example with regard to the principles of debtor protection, the future transfer of rights to claims, the transfer of rights to claims to different cases, or contracts limiting such transfers. Therefore, there should be a follow-up process, to be conducted by government and private sectors, regarding the implementation of the conventions. A study of the attitude of Thailand's trade partners to the Conventions must also be made in order to help develop suggestions for the amendment of Thai domestic law, thereby ensuring that the country is ready to subscribe to the Conventions in the future. The main principles contained in the Conventions, such as adequate protection of debtors, methods of information regarding the transfer of rights, and the restraints imposed on such transfers, should be incorporated to the Civil and Commercial Code or the draft of the Act for the Operation of Factoring of B.E. ... since they share common objectives of eliminating legal obstacles and promoting greater flexibility of access to new types of capital funds for entrepreneurs. This will also help to increase the capability of entrepreneurs, especially among domestic small and medium entrepreneurs (SMEs) to compete with others. The law should be made more comprehensive in order to render it more acceptable, or the main substance of the Convention taken as a prototype for the issuance of specific laws to cover all aspects of the issues involved.